

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobce: M. D.
bytem X

proti

žalovanému: Český telekomunikační úřad
se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 3. 7. 2023, č. j. ČTÚ-7 039/2023-603,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 3. 7. 2023, č. j. ČTÚ-7 039/2023-603, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Český telekomunikační úřad, odbor pro severomoravskou oblast (dále „prvostupňový správní orgán“) rozhodnutím ze dne 4. 1. 2023, č. j. ČTÚ-22 868/2021-638/XII. Vyř. – OsE OAM-11123-22/PP-2020, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 119 odst. 1 písm. e) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2021 (dále „zákon o elektronických komunikacích“), kterého se dopustil úmyslně tím, že dne 20. 4. 2021 v 1:23 hod. (hovor trval 2:21 min.), v 1:34 hod. (hovor trval 1:28 min.), v 1:36 hod. (hovor trval 7:16 min.), v 1:51 hod. (hovor trval 4:03 min.), ve 2:06 hod. (hovor trval 0:27 min.), ve 2:16 hod. (hovor trval 6:49 min.) a ve 2:25 hod. (hovor trval 0:31 min.) uskutečnil prostřednictvím mobilního telefonu s telefonním číslem X celkem 7 zlomyslných volání na linku tísňového volání 158, aniž by byl ohrožen život, zdraví, majetek či veřejný pořádek, čímž porušil zákon o elektronických komunikacích. Předseda Rady žalovaného v záhlaví uvedeném rozhodnutím výrok I. prvostupňového správního rozhodnutí změnil tak, že naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 33 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích nově spatřoval toliko v šesti jednáních, a to telefonátech ze dne 20. 4. 2021 v 1:23 hod. (hovor trval 2:21 min.), v 1:34 hod. (hovor trval 1:28 min.), v 1:36 hod. (hovor trval 7:16 min.), v 1:51 hod. (hovor trval 4:03 min.), ve 2:16 hod. (hovor trval 6:49 min.) a ve 2:25 hod. (hovor trval 0:31 min.). Výrokem II. napadeného rozhodnutí předseda Rady žalovaného snížil uloženou pokutu z 5 000 Kč na 4 000 Kč. Ve zbývajícím rozsahu rozklad zamítl a výrok III. prvostupňového rozhodnutí potvrdil.
2. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí předseda Rady žalovaného uvedl, že žalobce v krátkém časovém úseku (dne 20. 4. 2021 v době od 1:23 do 2:25) volal na linku tísňového volání opakovaně, celkem sedmkrát. Prvotním důvodem využití čísla tísňového volání byla zřejmě skutečnost, že k žalobci (na adresu jeho trvalého pobytu) přijela hlídka Policie ČR za účelem jeho výslechu, přičemž jej následně měla označit za opilého. V tomto prvním hovoru předseda Rady žalovaného shodně s prvoinstančním správním orgánem neshledal existenci bezprostředního nebezpečí vzniku škody na životě, zdraví, majetku nebo zásahu do veřejného pořádku, a proto jej vyhodnotil jako zlomyslné volání ve smyslu § 33 odst. 12 zákona o elektronických komunikacích. V následných hovorech (druhý, třetí a čtvrtý hovor) žalobce opakovaně nahlašoval zneužití pravomoci Policie ČR, byl na operátora linky tísňového volání vulgární a dožadoval se příjezdu další hlídky Policie ČR; současně bylo možné vyslechnout, že se „konflikt“ týká autonehody a sousedky žalobce. Ve čtvrtém hovoru odmítl žalobce sdělit, jakým způsobem je on sám v ohrožení života a zdraví; pouze se stále dožadoval příjezdu hlídky Policie ČR. Operátorem byl současně upozorněn, že jeho telefonáty nenaplňují zákonný účel volání na linku tísňového volání. I v těchto případech předseda Rady žalovaného uzavřel, že je zřejmé, že se nejednalo o případy ohrožení života, zdraví, majetku či veřejného pořádku. Pátý hovor, který byl uskutečněn ve 2:06 a ve kterém žalobce oznamuje napadení přivolanou hlídkou Policie ČR, předseda Rady žalovaného vyhodnotil jako souladný se zákonným účelem tísňové linky, když žalobce mohl mít důvodnou obavu o ohrožení svého zdraví nebo majetku v důsledku chování příslušníků Policie ČR, respektive uvedl, že tuto obavu obviněného nelze u pátého hovoru nepochybně vyloučit a v tomto ohledu odkázal i na obsah vyjádření Krajského ředitelství PČR ze dne 30. 8. 2021, č. j. KRPT-102551-25/ČJ-2021-070066-S-OP ke stížnosti žalobce na postup Policie ČR při obhlídce

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

na místě samém dne 20. 4. 2021. I přes příslib zaslání policejní hlídky na základě pátého telefonátu, žalobce následně uskutečnil další dva hovory, a to ve 2:16 a 2:25, kde se vulgárním způsobem opětovně dožadoval neprodleného poslání policejní hlídky. Z těchto hovorů přitom nebylo možné zjistit, z jakého dalšího důvodu (nad rámec hrozby uvedené v pátém hovoru) se žalobce obává ohrožení zdraví, života majetku nebo veřejného pořádku. Šestý a sedmý hovor byl proto předsedou Rady žalovaného vyhodnocen jako zlomyslné volání na linku tísňového volání, které ve spojení s prvním až čtvrtým hovorem tvoří přesné a úplné vymezení skutku, který lze podřadit pod skutkovou podstatu přestupku dle § 119 odst. 1 písm. e) zákona o elektronických komunikacích. Jedná se o přestupek hromadný, kdy skutek pachatele je charakterizován dvěma a více jednotlivými útoky působícími též škodlivý následek, jímž je neodůvodněné blokování linky tísňového volání. Tohoto přestupku se přitom žalobce dopustil úmyslně, ve formě nepřímého úmyslu.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce ve své žalobě namítá, že nešlo o zlomyslná jednání, jelikož šlo o jednání v nouzi proti ozbrojeným útočníkům (hlídky Policie ČR). Jednáním policistů došlo k ohrožení veřejného pořádku (k pojmu veřejného pořádku srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011. č.j. 3 As 4/2010-151) a ke spáchání přestupku. O nezákonném jednání policie svědčí i skutečnost, že i stížnost žalobce na zasahující policisty byla shledána částečně důvodnou [viz vyjádření Krajského ředitelství PČR ze dne 30. 8. 2021, č. j. KRPT-102551-25/ČJ-2021-070066-S-OP, ke stížnosti žalobce na postup Policie ČR při obhlídce na místě samém dne 20. 4. 2021, podle kterého stížnost byla shledána důvodnou ve věci zajištění za použití donucovacích prostředků příslušníky Policie ČR a v tom, že oznámení žalobce nebylo přijato a zaevidováno (dále rovněž jako „omluvný dopis Policie ČR“)]. Žalobce je přesvědčen, že policisté při oznámení přestupku žalobce byli vedeni snahou zakrýt svůj přestupek a porušení zákona svalením viny na osobu žalobce (k tomu poukazuje na rozsudek NSS ze dne 3. 6. 2010, čj. 2 As 41/2010-77). Pět ze sedmi hovorů bylo ukončeno samotnými policisty, přičemž u sedmého hovoru nemůže jít již z podstaty věci o zlomyslné volání, když hovor žalobce byl vyřízen tak, že byl přepojen. Jednání policie pak bylo dle žalobce dovršeno posledním třetím výjezdem, kdy byl šesti policisty napaden, spoután a odvezen, i přesto, že nejenom na místě, ale i na služebně došlo k zásadním porušením postupu a chování policie.
4. Z hlediska procesního postupu žalobce namítá, že předseda Rady žalovaného se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezabýval uplatněnou námitkou neprovedení důkazu „sdělením GIPS“. Současně se nijak nevypořádal s námitkami uplatněnými v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí, zejména že nebyla naplněna míra společenské škodlivosti a nebyl předložen dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí.
5. Žalobce dále namítá, že správní orgán zatížil řízení vadou, která má za následek porušení žalobcova práva na soudní ochranu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící v jeho prospěch i neprospěch (viz nálezy ÚS ze dne 16. 4. 2021 sp. zn. III. ÚS 4092/19).
6. Vadu napadeného rozhodnutí žalobce spatřuje rovněž v tom, že předseda Rady žalovaného částečně změnil a částečně potvrdil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Žalobce je přesvědčen, že takový postup není právně možný, k čemuž poukazuje na znění § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“) a judikaturu správních soudů (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 8. 2018, čj. 11 A

111/2017-43 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, čj. 6 As 63/2016-40).

7. Žalobce dále upozorňuje na rozpornost mezi rozhodnutími prvoinstančního a druhoinstančního správního orgánu, kdy v napadeném rozhodnutí předseda Rady žalovaného uvedl, že žalobce své tvrzení o tom, že je pobíratelem invalidního důchodu nijak neprokázal. Oproti tomu prvoinstanční správní orgán při stanovení výše sankce k doložené výši invalidního důchodu přihlédl a uvedl, že právě s ohledem na tuto skutečnost pokutu ukládá při spodní hranici zákonem stanovené sazby.
8. Žalobce rovněž odkázal na svůj rozklad proti rozhodnutí orgánu prvního stupně, kde jsou v plném rozsahu uvedeny všechny důvody, které jej vedly k podání žaloby. Závěrem shrnul, že svým rozhodnutím předseda Rady žalovaného „*dává jasný signál, že pokud se jedná o protiprávní chování policie, pak oznámení tohoto chování je považováno za zlomyslné. Nikdo přece nemůže obvinít policii.*“
9. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V případě, že by soud dospěl k závěru o zamítnutí žaloby, navrhuje, aby výši uložené pokuty snížil (moderace) či od jejího uložení upustil, neboť má za to, že byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši.
10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že na žalobní námitky týkající se spáchání přestupku Policií ČR bylo již reagováno v napadeném rozhodnutí. Rekapituloval obsah jednotlivých sedmi hovorů a zopakoval, že z obsahu jednotlivých telefonátů je zřejmé, že žalobce opakovaně volal na telefonní číslo 158, přičemž v případech hovorů jedna až čtyři a šest a sedm šlo o hovory uskutečňované za jiným účelem než k oznámení událostí ohrožujících život, zdraví, majetek nebo veřejný pořádek. Obsah omluvného dopisu Policie ČR žalovaný zohlednil zejména při hodnocení pátého hovoru, přičemž ve vztahu k hovorům jedna až čtyři a šest a sedm jej vyhodnotil jako irelevantní.
11. Žalovaný má za to, že žalobci nebyla upírána ani jeho procesní práva, když kupříkladu byla dříve věc vrácena prvostupňovému orgánu kvůli opomenutí žádosti žalobce o nařízení ústního jednání. V novém projednání věci bylo ústní jednání nařízeno a žalobce se tohoto jednání i aktivně účastnil.
12. Žalovaný připustil, že mohlo dojít k částečnému rozporu mezi závěry prvostupňového a druhostupňového orgánu, když druhostupňový orgán nepřihlédl k výši invalidního důchodu žalobcem doloženého dne 9. 9. 2022. Vzhledem ke konečné výši pokuty uložené při spodní hranici však žalovaný tuto vadu nepovažuje za natolik závažnou, aby způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí. Tato skutečnost nebyla rozhodujícím faktorem pro snížení uložené pokuty.
13. K namítané nepřezkoumatelnosti spočívající v nevypořádání všech rozkladových argumentů žalovaný uvedl, že ačkoli se napadené rozhodnutí výslovně nevyjadřuje ke každé jednotlivé připomínce, veškeré připomínky ve své vzájemné souvislosti směřovaly k zásadní výtce, a to že žalobcem uskutečněné hovory neměly povahu tzv. zlomyslných volání. Rozkladová argumentace žalobce tak byla vypořádána v napadeném rozhodnutí dostatečným a uceleným způsobem vedoucím k učiněným závěrům uvedeným ve výrokové části napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, čj. 8 Afs 267/2017-38).

14. K poukazu žalobce na meze přezkumu dle § 152 odst. 5 správního řádu žalovaný uvedl, že s účinností od 1. 1. 2022 bylo do zákona o elektronických komunikacích (novelou č. 374/2021 Sb.) přidáno ust. § 122 odst. 7, které fakticky neguje použití § 152 odst. 6 správního řádu v řízeních vedených podle zákona o elektronických komunikacích.
15. K naplnění materiálního znaku přestupku, tedy společenské škodlivosti, žalovaný uvedl, že postihovaný přestupek patří do kategorie tzv. ohrožovacích přestupků, mezi jejichž znaky nepatří způsobení škodlivého následku. Materiální znak přestupku byl v tomto případě naplněn již samotným naplněním skutkové podstaty zlomyslného jednání (k tomu např. srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, čj. 6 As 187/2016-23). Současně žalovanému ani nejsou známy žádné významné (a relevantní) okolnosti jednání žalobce, které by uvedený závěr o naplnění materiální stránky postihovaného přestupku dostatečně zpochybňovaly.

III. Posouzení žaloby

16. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování předseda Rady žalovaného a shledal, že žaloba je důvodná. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobce i žalovaný vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

III.1 Nepřezkoumatelnost rozhodnutí

17. Namítá-li žalobce, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezabýval uplatněnou námitkou neprovedení důkazu „sdělením GIPS“, jakož i dalšími námitkami uplatněnými v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí, zejména že nebyla naplněna míra společenské škodlivosti a nebyl předložen dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí soud uvádí, že institut nepřezkoumatelnosti nelze vztáhnout na případy, kdy se správní orgán podstatou námitek účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitek a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Na určitou námitku může správní orgán reagovat i tak, že v odůvodnění prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, čímž se s námitkami účastníka řízení minimálně *implicitně* vypořádá. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i *implicitně*) reagovat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, či ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018-23). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí zakládají též tzv. opomenuté důkazy, jimiž se správní orgán přes návrh účastníka vůbec nezabýval (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80).

18. S obsahem podaného rozkladu se předseda Rady žalovaného vypořádává na str. 7 napadeného rozhodnutí, kde uvádí následující: „[o]důvodnění rozkladu obviněného je velmi obsáhlé (22 stran souvislého textu), přičemž ve stručnosti lze uvést, že obviněný namítá, že bylo nesprávně provedeno dokazování; obviněný poznamenává, že 5 ze 7 hovorů ukončila Policie ČR a že teprve na konci 4. hovoru byl upozorněn, že jeho volání nemá charakter tísňového volání. Dle obviněného došlo ze strany Policie ČR k nezákonnému jednání, o čemž má svědčit omluvný dopis od Krajského ředitelství PČR zaslaný obviněnému. Podle rozkladu nebyla naplněna míra společenské škodlivosti a nebyl předložen dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí. Obviněný opakovaně rozporuje závěr správního orgánu I. stupně o spáchání předmětného přestupku, jelikož byl dle jeho názoru obrožen veřejný pořádek ze strany Policie ČR. Obviněný současně spekuluje, že Úřad „kryje“ protiprávní chování (příslušníků) Policie ČR.“
19. Z obsahu rozkladu založeného ve správním spise soud ověřil, že takto provedený souhrn vystihuje podstatu rozkladové argumentace žalobce. Vypořádal-li předseda Rady žalovaného v napadeném rozhodnutí rozkladové námitky v tomto rozsahu, což zejména na str. 7 až 17 učinil, nezatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Předseda Rady žalovaného se podstatou rozkladových námitek řádně zabýval a srozumitelným způsobem vysvětlil z jakého důvodu dospěl ke svému rozhodnutí. Při svém rozhodování vzal do úvahy omluvný dopis Policie ČR a v něm uváděné skutečnosti, které nerozporoval, naopak, opřel o ně svou argumentaci ve vztahu ke změně právní kvalifikace v pořadí pátého hovoru žalobce na linku tísňového volání. Z obsahu správního spisu pak nevyplývají žádné další návrhy na provedení dokazování, jimiž by se správní orgán opomněl zabývat. Prostý nesouhlasil žalobce s argumentační linkou předsedy Rady žalovaného pak nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
20. Tuto námitku soud neshledává důvodnou.

III.2 Nedostatečně zjištěný skutkový stav

21. Žalobce namítá, že správní orgán si pro své rozhodnutí neopatřil náležité podklady, čímž zatížil řízení vadou, která má za následek porušení žalobcova práva na soudní ochranu (viz náleznost ÚS ze dne 16. 4. 2021 sp. zn. III. ÚS 4092/19).
22. Soud s žalobcem souhlasí, že v řízení, jež je vedeno z úřední povinnosti má správní orgán i bez návrhu povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 3 věta druhá správního řádu). Rovněž platí, že správní orgán postupuje v řízení o přestupku tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou *důvodné pochybnosti*, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, body 21 a 22).
23. Rovněž při správním trestání platí trestněprávní zásady, především zásada presumpce nevinny a zásada *in dubio pro reo*. Správní orgán se nemůže spokojit jen se závěrem, že obviněný *pravděpodobně* spáchal přestupek. Naopak musí bez důvodných, rozumných pochybností prokázat, že obviněný svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty přestupku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2013, čj. 7 As 145/2012-39, včetně tam cit. starší judikatury).

24. Předseda Rady žalovaného na str. 8 napadeného rozhodnutí uvedl, že správní orgány vycházely v řízení z Úředního záznamu Policie ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, ze dne 4. 5. 2021, čj. KRPT-89750-1/PŘ- 2021-070616, kterým Policie ČR žalovanému oznámila podezření o spáchání přestupku podle § 119 odst. 1 písm. e) zákona o elektronických komunikacích. Tento přestupek spočívá v jednání žalobce, kterým dne 20. 4. 2021 v době od 1.23 do 2.25 celkem v sedmi případech volal na tísňovou linku z telefonního čísla X, kdy opakovaně oznamoval různá zlomyslná volání. Dále vycházely z Úředního záznamu čj. KRPT-77987-18/PŘ-2021-070616 ze dne 25. 4. 2021, kterým Policie ČR požádala své obvodní oddělení Opava o zaslání předmětných volání žalobce na tísňovou linku. Dále byly v řízení vyslechnuty zvukové záznamy celkem 7 hovorů na tísňovém čísle 158 uskutečněných dne 20. 4. 2021 v časech 1:23 hod. (hovor trval 2:21 min.), v 1:34 hod. (hovor trval 1:28 min.), v 1:36 hod. (hovor trval 7:16 min.), v 1:51 hod. (hovor trval 4:03 min.), ve 2:06 hod. (hovor trval 0:27 min.), ve 2:16 hod. (hovor trval 6:49 min.) a ve 2:25 hod. (hovor trval 0:31 min.) z mobilního telefonního čísla X. Obsah těchto hovorů předseda Rady žalovaného v napadeném rozhodnutí stručně shrnul. Předseda Rady žalovaného rovněž uvedl, že v řízení vycházel z omluvného dopisu Policie ČR ze dne 30. 8. 2021, ve kterém krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, vyhodnotilo stížnost žalobce na policisty jako částečně důvodnou, neboť oznámení žalobce na obvodní oddělení policie Opava k dopravní nehodě nebylo zaevidováno a policisté neprováděli ve věci žádné úkony. V rámci správního řízení bylo též k žádosti žalobce provedeno ústní jednání, kterého se žalobce aktivně zúčastnil.
25. Ze zajištěných audiozáznamů linky tísňového volání, které si i soud opětovně přehrál, je patrné, že prvním telefonátem žalobce operátorovi tísňové linky nahlásil, že byl sousedkou krivě obviněn z přestupkového jednání a policisté, kteří na místo jeho trvalého bydliště na toto oznámení přijeli věc nijak nevyšetřovali a chtěli po žalobci provést test na opilost. V dalším hovoru žalobce oznámil zneužití pravomoci, které spatřuje v jednání policistů popsaném v prvním telefonickém hovoru. Současně uvedl, že toto zneužití pravomoci oznamoval u OOP Opava, tito však odmítli věc řešit. Proto zavolal na tísňovou linku. K tomu mu operátor tísňové linky sdělil, že žalobce měl pracovníka OOP Opava oslovovat hrubými a sprostými jmény. V pořadí třetím telefonátem žalobce opětovně nahlásil zneužití pravomoci ze strany Policie ČR a požádal o příjezd policejní hlídky k prošetření oznámení sousedky. Současně vysvětlil, o č šlo (sousedka měla být přítomna autonehodě, která se stala asi před měsícem a v důsledku které byla žalobci způsobena škoda na zdraví v podobě trombózy, což se žalobce dozvěděl právě tohoto dne; sousedka měla údajně znát jméno řidiče, který nehodu způsobil, toto jméno však žalobci odmítla sdělit) a popřel, že by byl pod vlivem jakýchkoli návykových či omamných látek. Operátor přislíbil hlídku poslat. Ve čtvrtém telefonátu žalobce urgoval operátora, aby mu sdělil, zda již hlídka byla vyslána a kde se nachází. K vysvětlení, k čemu tísňová linka slouží a že je zakázáno ji zneužívat, žalobce uvedl, že je ohrožen na životě a zdraví, protože sousedka mu nechce říct, kdo do něj naboural. Na to mu operátor sdělil, že nejde-li o ohrožení na životě a zdraví, měl by kontaktovat obvodní oddělení Opava. V pátém hovoru žalobce nahlásil napadení hlídkou Policie ČR. V šestém hovoru opětovně žalobce hlásil totéž napadení hlídkou Policie ČR, které popsal tak, že jej chtěli zbít a rozbili mu vodu se šťávou, přítomna měla být jeho dcera, kterou navrhoval k výslechu. Současně znovu požádal o vyslání další hlídky Policie ČR. Operátor linky tísňového volání mu sdělil, aby podal oznámení na OOP Opava, pokud si chce na chování

policistů stěžovat. Další (v pořadí sedmý) hovor žalobce směřoval na OOP Opava, odkud byl na tísňovou linku přepojen. Uvedl, že hlásí napadení hlídkou Policie ČR (stejně oznámení, jaké učinil v pátém telefonátu) a že žádá, aby další hlídka Policie ČR přijela do 20 vteřin.

26. Z protokolu o ústním jednání před prvostupňovým správním orgánem soud zjistil, že žalobce uvedl, že byl poučen o skutečnosti, že se může jednat o zlomyslné jednání, neboť jeho volání nemá charakter tísňového volání, až na konci čtvrtého hovoru. Pátý až sedmý hovor se týkaly jeho napadení policejní hlídkou, přičemž mu bylo jasné, že ze strany Policie ČR dochází k jednání, které ohrožuje veřejný pořádek. Přijali-li by policisté jeho oznámení o přestupku, nemuselo dojít k takovému vyhodnocení situace.
27. Konečně soud přezkoumal i obsah omluvného dopisu PČR. Tento je rozdělen na tři části, přičemž první část se týká sedmi volání na tísňovou linku, druhá část jednání hlídky policistů, jež bylo žalobcem ohlášeno jako napadení v pátém až sedmém telefonátu, třetí část pak jednání hlídky policistů, která přijela k žádosti žalobce uvedené v pátém až sedmém telefonátu a v rámci níž došlo k zajištění žalobce, jeho převozu do nemocnice k vyšetření a následnému umístění do PZS Opava k vystrážlivění. Stížnostní orgán PČR při vyřizování stížnosti vycházel nejen z audiozáznamů linky tísňového volání, ale též z audiozáznamu pořízeného žalobce (druhá část) a videozáznamu pořízeného žalobcem (třetí část). Porušení služebních povinností při vyřizování telefonických orgánů nebylo shledáno. Bylo ovšem shledáno porušení služebních povinností při zajištění žalobce, kdy stížností orgán dospěl k závěru, že okolnosti zajištění žalobce byly neoprávněné a nepřiměřené. Porušení povinností policistů bylo dále shledáno v tom, že oznámení protiprávního jednání a dopravní nehody nebylo OOP Opava nijak zaevidováno. Přitom nebylo zjištěno, že by policistům v přijetí oznámení a provedení úkonů bránily nějaké okolnosti. Dále bylo konstatováno nevhodné jednání policistů při osobním jednání s žalobcem.
28. Předseda Rady žalovaného v napadeném rozhodnutí uvedl, že částečně změnil výrok prvostupňového rozhodnutí právě s ohledem na obsah omluvného dopisu PČR, kdy pátý hovor žalobce (oznámení napadení hlídkou Policie ČR) hodnotil jako souladný s účelem tísňové linky. U zbývajících hovorů uzavřel, že nebyly učiněny v reakci na bezprostřední ohrožení života, zdraví, majetku nebo veřejného pořádku, a proto se jedná o zlomyslná jednání. Na rozdíl od prvostupňového správního orgánu tedy považoval za zlomyslná jednání toliko šest telefonátů, v důsledku čehož mimo jiné upravil i výši udělené sankce.
29. Soud má z takto provedeného dokazování za prokázané, že skutkový stav byl správními orgány zjištěn v rozsahu dostatečném pro rozhodnutí o přestupku. Provedení dalších důkazů tak nebylo třeba, ostatně žalobce ani nic dalšího nenavrhoval. Zmínil-li v průběhu šestého telefonického hovoru, že osobnímu jednání byla přítomna jeho dcera, která může nevhodné chování policistů dosvědčit, provedení takového výsledku soud považuje za nadbytečné, když chování policistů dostatečně vyplývá z popisu provedeného v omluvném dopise PČR opřeném o poskytnutý videozáznam.
30. Námitku spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu proto soud považuje za nedůvodnou.

III.3 Nesprávné právní posouzení věci

31. Podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále „zákon o přestupcích“), ve znění do 31. 1. 2022, platí, že *přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*
32. Dle § 13 odst. 1 zákona o přestupcích je *fyzická osoba pachatelem, jestliže svým zaviněným jednáním naplnila znaky přestupku nebo jeho pokusu, je-li trestný.*
33. Podle § 15 odst. 1 zákona o přestupcích *k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.*
34. Dle § 19 zákona o přestupcích *za přestupek není odpovědný ten, kdo pro duševní poruchu v době jeho spáchání nemohl rozpoznat protiprávnost svého jednání nebo své jednání ovládat; odpovědnosti se však nezabývá ten, kdo se do stavu nepřičetnosti přivedl, byť i z nedbalosti, užitím návykové látky; návykovou látkou se rozumí alkohol, omamné látky, psychotropní látky a ostatní látky způsobivé nepříznivě ovlivnit psychiku člověka nebo jeho ovládací nebo rozpoznávací schopnosti nebo sociální chování.*
35. Dle § 33 odst. 1 věty druhé a třetí zákona o elektronických komunikacích jsou *číslly tísňového volání jednotné evropské číslo tísňového volání (112) a národní čísla tísňového volání stanovená v číslovacím plánu. Čísla tísňového volání slouží k oznámení událostí v případech, kdy je ohrožen život, zdraví, majetek nebo veřejný pořádek.*
36. Dle přílohy 1 vyhlášky č. 117/2007 Sb., o číslovacích plánech sítí a služeb elektronických komunikací (dále „vyhláška o číslovacím plánu“), číslovací plán veřejných sítí, bodu 4.5 je tísňovým číslem pro Policii ČR linka č. 158.
37. Podle § 119 odst. 1 písm. e) zákona o elektronických komunikacích se *fyzická osoba dopustí přestupku tím, že uskutečňuje zlomyslná volání na číslo tísňového volání.*
38. Podle § 119 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích lze za tento přestupek uložit pokutu do 200 000 Kč. K datu vydání tohoto rozsudku zůstává výše pokuty nezměněna.
39. Vzhledem k tomu, že k naplnění skutkové podstaty přestupku došlo dne 20. 4. 2021, rozhodnou hmotněprávní úpravou je zákon o elektronických komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2021.
40. Soud dále ve vztahu k celému správnímu řízení jako celku ověřil, že v mezidobí od spáchání přestupku a rozhodnutím zdejšího soudu nedošlo ke změně právní úpravy zákona o elektronických komunikacích a zákona o přestupcích ve prospěch žalobce (srov. čl. 40 odst. 6 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod, věta druhá, náleze Ústavního soudu ČR ze dne 22. 1. 2001, sp. zn. IV. ÚS 158/2000).
41. Skutková podstata přestupku podle § 33 odst. 1 věty druhé zákona o elektronických komunikacích obsahuje neurčitý právní pojem „*případy, kdy je ohrožen život, zdraví, majetek nebo veřejný pořádek*“. Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval neurčitými právními pojmy, jejich výkladem a soudním přezkumem. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou a okolnostmi případu. Sám přitom musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, respektive zhodnotit, zda lze posuzovanou věc zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, čj. 5 Afs 151/2004-73, č. 701/2005 Sb. NSS). Na rozdíl od omezeného

soudního přezkumu správního uvážení jsou však výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav plně a meritorně přezkoumatelné soudem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, čj. 1 Azs 200/2014-27, č. 3200/2015 Sb. NSS, zakládající se na usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011-154, č. 3073/2014 Sb. NSS).

42. Předseda Rady žalovaného na str. 10 napadeného rozhodnutí uvedl, že stavem „ohrožení“ lze obecně chápat stav bezprostředního nebezpečí vzniku poruchy. Nutnost bezprostřednosti nebezpečí vzniku škod na životě, zdraví, majetku nebo zásahu do veřejného pořádku je pak evidentní i ze samotného označení „číslo tísňového volání“. Soud s tímto výkladem souhlasí, když již z jazykového výkladu použitého slova „tísňové“ je zřejmé, že jde o volání v tísni. Tíseň sama je pak etymologicky vykládána (srov. www.nechybujte.cz/slovník-soucasne-cestiny/tisne) jako pocit nejistoty, těžkosti či nouze. Jde-li o volání tísňové je zřejmé, že jde o volání osoby v nouzi. V tomto kontextu pak soud souhlasí s předsedou Rady žalovaného v tom, že výklad neurčitého právního pojmu „ohrožení“ směřuje k ohrožení, v jehož důsledku se člověk dostává do tísně, a tedy do ohrožení bezprostředního.
43. K tomu, aby telefonát na linku tísňového volání byl učiněn v souladu s jejím účelem je tedy zapotřebí existence pocitu tísně, stavu bezprostředního ohrožení na životě, zdraví, majetku či veřejném pořádku. V prvním telefonátu si žalobce stěžuje na jednání policistů, kteří po něm chtěli namísto prošetření dopravního přestupku, ke kterému došlo cca před měsícem provést protialkoholní test, v době telefonátu již však nejsou přítomni; současně oznamuje spáchání tohoto dopravního přestupku). Druhým, třetím a čtvrtým telefonátem definuje jednání policistů jako zneužití pravomoci a urguje zaslání jiné hlídky Policie k prošetření oznámení, které na něj podala jeho sousedka (a které také bylo zřejmě důvodem příjezdu první policejní hlídky). Z žádného z těchto telefonátů nejsou patrná bezprostřední ohrožení žalobce (či jiné osoby) na životě, zdraví, majetku nebo veřejného pořádku. Soud tak souhlasí s hodnocením provedeným správními orgány, že v těchto případech jde o tzv. zlomyslné jednání. Pátým telefonátem, učiněným bezprostředně po odjezdu hlídky Policie, jejíž chování při osobním jednáním s žalobcem stížností orgán Policie označil jako nevhodné, žalobce ohlásil na linku tísňového volání jako napadení ze strany Policie. Operační důstojník přislíbil oznámení předat kolegům na prošetření. Tento telefonát žalovaný posoudil jako souladný s účelem tísňové linky. V následném šestém telefonátu, učiněném cca 10 minut po pátém telefonátu, žalobce ohlašuje totéž napadení hlídkou Policie ČR, zmateně popisuje, k čemu došlo, a žádá o vyslání další hlídky. Operátor tísňové linky žalobci vysvětluje, že pokud si chce stěžovat na jednání policistů, má podat stížnost na OOP Opava. Současně slibuje vyslání další policejní hlídky. Soud souhlasí s hodnocením předsedy Rady žalovaného, že v případě tohoto telefonátu nejde o tzv. zlomyslné jednání, neboť, jakkoli byl činěn v návaznosti na nahlášení napadení hlídkou PČR, žalobci již nehrozil stav bezprostředního ohrožení. Uvedené mimo jiné vyplývá i ze samotného požadavku žalobce (sděleného v rámci tohoto volání) na zaslání další hlídky policie za účelem vyšetření incidentu a nikoli za účelem ochrany života či zdraví žalobce. Sedmý telefonát žalobce je adresován na OOP Opava, odkud je přepojen na tísňovou linku.
44. V projednávané věci bylo žalobcem na linku tísňového volání uskutečněno celkem šest volání (sedmý hovor byl na tuto linku přepojen z jiného oddělení Policie ČR). Čtyři z těchto volání se týkaly nahlášení dopravního přestupku z doby minulé a zneužití

pravomoci z doby současné. Dvě z těchto jednání se pak týkaly nahlášení napadení Policií ČR, přičemž jedno z nich předseda Rady žalovaného posoudil jako souladné se zákonem.

45. Soud tak souhlasí s předsedou Rady žalovaného, že skutková podstata přestupku podle § 119 odst. 1 písm. e) zákona o elektronických komunikacích byla v případě opakovaného jednání žalobce na tísňovou linku v nočních hodinách dne 20. 4. 2021 naplněna, oproti předsedovi Rady žalovaného ovšem za jednotlivé dílčí zlomyslné útoky považuje toliko pět telefonátů. Konkrétně první až čtvrtý telefonát, který se týká měsíc starého přestupku a zneužívajícího jednání první hlídky policie, a dále šestý telefonát týkající se napadení druhou hlídkou policistou při obhlídce na místě samém. Sedmý telefonát byl primárně adresován OOP Opava a až z tohoto čísla přepojen operátorovi linky tísňového volání. Nevola-li žalobce sám na linku tísňového volání, nemůže být činěn odpovědným za to, že byl následně na tuto linku nikoli ze své vůle přepojen.
46. Ohledně naplnění materiální stránky přestupku judikatura správních soudů obecně vychází z toho, že jednání naplňující formální znaky přestupku v běžně se vyskytujících případech naplňuje taktéž materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti chráněný předmětným právním předpisem. K naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku pak nemusí dojít zejména v okamžicích, kdy se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby daným jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45 a v něm uvedenou judikaturu). Takovými okolnostmi mohou být zejména, avšak nikoli výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS).
47. Naplněním materiální stránky přestupku se předseda Rady žalovaného zabýval na str. 14 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že materiální stránka přestupku byla naplněna již samotným faktem, že žalobce prokazatelně uskutečňoval více volání na linku tísňového volání, aniž by se ocitl v ohrožení zdraví nebo života, případně byl ohrožen majetek či veřejný pořádek. V rámci řízení přitom nebyly zjištěny žádné skutečnosti, jež by vedly k závěru, že protiprávní jednání žalobce nedosahovalo ani minimální hranice společenské škodlivosti.
48. Soud s tímto hodnocením souhlasí. Ze správního spisu nejsou patrný žádné mimořádné okolnosti, jež by měly vliv na snížení společenské nebezpečnosti přestupku ve smyslu citované judikatury. Shodně s předsedou Rady žalovaného proto soud uzavírá, že závadné chování žalobce spočívající v pěti zlomyslných telefonátech na linku tísňového volání uskutečněných dne 20. 4. 2024 mezi 1:23 a 2:25 naplňuje jak formální, tak i materiální znak přestupku.
49. Námitku vytýkající předsedovi Rady žalovaného nesprávné právní hodnocení předmětného jednání soud s ohledem na shora uvedené považuje za částečně důvodnou.

III.3 Nesprávný způsob rozhodnutí o rozkladu

50. Podle názoru žalobce nelze v rozkladovém řízení částečně změnit a částečně potvrdit rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Správní řád totiž obsahuje zvláštní

úpravu v § 152 odst. 5, která v rozkladovém řízení umožňuje toliko zrušit prvostupňové rozhodnutí nebo rozklad zamítnout (shodně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 8. 2018, čj. 11 A 111/2017-43 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, čj. 6 As 63/2016-40).

51. Podle § 152 odst. 5 správního řádu platí, že *nevylučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání.*
52. Podle § 152 odst. 6 správního řádu platí, že *nestanoví-li zvláštní zákon jinak, lze v řízení o rozkladu (a) rozhodnutí zrušit nebo změnit, pokud se tím plně vyhoví rozkladu a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků, ledaže s tím všichni, jichž se to týká, vyslovili souhlas, nebo (b) rozklad zamítnout.*
53. Jak uvedl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, s účinností od 1. 1. 2022, tedy v době vydání napadeného rozhodnutí, bylo do zákona o elektronických komunikacích (novelou č. 374/2021 Sb.) přidáno ust. § 122 odst. 7 podle kterého platí, že *v řízeních vedených podle tohoto zákona se ustanovení správního řádu o možném způsobu ukončení řízení o rozkladu nepoužije.*
54. V posuzované věci tak byla jednoznačně naplněna hypotéza věty první § 152 odst. 6 správního řádu, podle které se toto ustanovení o způsobu ukončení řízení o rozkladu neuplatní, neboť zvláštní zákon její použití vylučuje. Žalovanému tak nic nebránilo rozhodnout o rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí tak, jak učinil.
55. Tato námitka není důvodná.

III.4 Ostatní žalobní námitky

56. Vzhledem k tomu, že soud shledal částečně důvodnou námitku nesprávného právního posouzení přestupkového jednání, a proto napadené rozhodnutí zrušil, bylo by v tuto chvíli předčasné vypořádávat námitky žalobce týkající se nesprávného stanovení výše sankce a v rámci toho i opomenutí důkazu prokazujícího výši invalidního důchodu žalobce. Soud se těmito námitkám tudíž nevěnoval.
57. Rovněž návrh na moderaci uložené pokuty či její snížení je v případě, kdy je napadené rozhodnutí rušeno, bezpředmětný. Proto se soud ani jím v současné chvíli nezabýval.
58. Závěrem městský soud uvádí, že se mohl zabývat toliko námitkami uvedenými v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě. K tvrzení žalobce, že „*ve zbytku odůvodnění se plně odkazují na svoje odvolání proti rozhodnutí orgánu prvního stupně, kde jsou uvedeny všechny moje důvody, které mě vedly k podání žaloby*“, přihlížet nemohl. Tento odkaz totiž není způsobilým žalobním bodem, na základě něhož by soud mohl a měl přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba obsahovat *žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.* Tvrzené důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí musí být tedy v podané žalobě uvedeny výslovně; odkaz na jiná podání žalobce a tam uváděnou argumentaci je z hlediska vymezení rozsahu soudního přezkumu napadeného rozhodnutí nepostačující. Z uvedených důvodů se soud nemohl zabývat argumenty, které žalobce uváděl v odvolání. Považoval-li žalobce i tyto argumenty za významné pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí v přezkumném soudním řízení, měl je vtělit do žaloby; pokud tak neučinil, nemůže k nim soud přihlížet. V tomto ohledu je judikatura správních soudů zcela ustálená, v

podrobnostech lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008-78.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

59. Jelikož soud shledal žalobu částečně důvodnou, rozhodnutí předsedy Rady žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení věci.
60. V dalším řízení budou správní orgány vycházet z toho, že žalobce spáchal toliko pět dílčích útoků, konkrétně volání dne 20. 4. 2021 v 1:23 hod. (hovor trval 2:21 min.), v 1:34 hod. (hovor trval 1:28 min.), v 1:36 hod. (hovor trval 7:16 min.), v 1:51 hod. (hovor trval 4:03 min.) a ve 2:16 hod. (hovor trval 6:49 min.). Vzhledem ke snížení počtu jednotlivých závadných jednání správní orgány v dalším řízení nově posoudí přiměřenost výše uložené sankce. Přitom zohlední též osobní a majetkové poměry žalobce. Osobní a majetkové poměry přitom budou muset posuzovat aktuální ke dni vydání svého rozhodnutí. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. jsou správní orgány vázány právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku.
61. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podání žaloby, které je žalovaný povinen uhradit žalobci do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29.01.2025

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.